

BÀI CA HOÀI QUỐC

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)

Ngày xưa...

Cha tôi là một Ông Rồng

Mẹ tôi là một Bà Tiên.

Hai Người nên duyên

Dựng quê hương bốn ngàn năm lịch sử.

Từ phương Bắc chống ngăn giặc dữ

Vào phương Nam mở rộng cõi bờ.

Dạy tôi từ thuở còn thơ

Lớn lên đừng quên giống Việt !

Nửa máu trong người oai linh dũng liệt

Là của Cha tôi.

Còn nửa giòng kia êm đẹp rạng ngời

Là của Mẹ - hiền như thơ lục bát.

Sữa tôi uống – ngàn con sông chảy về thơm mát

Vào quê hương nước cũng thành Thơ.

Chị em tôi giặt áo ven bờ

Đêm trăng sáng, vò trăng hay vò áo ?

Nước Sông Hồng đổi phù sa thành gạo

Giòng Hương Giang dò chở nặng ca dao.

Từ trời cao

Chín con Rồng cũng xuống quê tôi ngủ

Quên nẻo về, nằm mơ tình tự,

Thành Cửu Long, lúa mọc đầy lưng.

Lúa Nàng Hương, hoa gạo rung rung,

Thơm ngát cả vùng Á Đông muôn dặm.

Thành quách nào dựng cao thăm thăm

Bằng dãy Trường Sơn hiền hách quê tôi ?

Mấy ngàn năm sừng sững với trời

Thêm mộng mị vào rừng thiêng cổ tích !

Chú Bác tôi từng đập tan xiềng xích

Giặc xâm lăng từ phương Bắc, phương ngoài.

Những nông dân áo vải sòn vai

Bình tâm chết, nằm mơ như sông núi.
Những con người không tên, không tuổi,
Dựng quê hương thành tuổi, thành tên !
Làm sao tôi quên
Lũy tre làng vang tiếng chày giã gạo,
Đàn gà con huyền ảo,
Bầy trâu già cũng thuộc tiếng hò khoan ?
Và... “*Cô tát nước bên đàng*
Sao Cô múc ánh trăng vàng đổ đi ?”
Tuổi ấu thơ mơ đêm bạc lì-xì
Ba ngày Tết mộng dài như thế kỷ.
Những cái tên bình yên như Cu Tèo, Cu Tý
Đến bao giờ được nghe lại bên tai ?
Mấy bức tranh xưa quán chợ trải dài
Màu mực thắm, vẽ gà, vẽ lợn.
Ông Thầy Đồ ê a giọng lớn
“Nhơn chi sơ...” – còn đâu nữa ngày xưa ?
Trong lòng tôi trời đang xuống cơn mưa
Nơi xứ lạ - trở thành dân mất Nước !
Giữa kinh thành ngựa xe xuôi ngược
Tôi bỗng cười như kẻ dại điên.
Tôi gọi Cha Rồng, tôi nhớ Mẹ Tiên,
Trong tiếng cười nhiều thủy tinh vỡ vụn...
Hồn tôi đang ngập lún
Vào vũng sâu, thương nhớ mê man.
Đây cũng có bướm vàng
Sao không phải con bướm ngày xưa ép sách ?
Đây cũng có bờ sông lau lách
Sao không vắng giọng hò Mái Đầy, Nam Ai ?
Cũng ao sâu ruộng dài
Sao không gọi mùi thơm Đất Nước ?
Hương dầu dừa tóc ai bóng mượt
Nụ cười duyên nghiêng nón bài thơ ?
Cũng cá tôm đầy lưới chật lờ
Sao không thấy bầy cá rô, cá lóc ?
Bên vệ đường tôi ngồi mơ quán cóc
Chén Chú, chén Anh, xì-đế cạn dần

Tình quê hương trong ánh mắt bình dân !

Giờ đây...

Xung quanh tôi chẳng có một người thân

Tên thành phố cũng là tên xa lạ.

Nơi đây có trăm đường vạ ngã

Nẻo nào đâu dẫn tới Quê tôi ?

Góc công viên thành tượng đá tôi ngồi

Ai có hỏi, xin trả lời : Mất Nước !

Nhưng nào ai biết được

Máu trong người tượng đá còn đây,

Chờ ngày mai ứ đọng dâng đầy

Thành thủy lưu theo về sông, về biển,

Theo đường trăng, theo ánh sao hiển hiện,

Chảy về Quê – tìm lại tháng năm xưa.

Nghe Mẹ ru con hòa nhịp võng đưa :

- Hồ ơ... thương mấy cho vừa

Tình Quê, tình Nước, chết chưa hết Tình !.

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)

(Hải ngoại, lưu vong).

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/vodaiton.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN VỚI HƠN 10000 TÁC PHẨM